

PETRKLÍČ



Milí farníci a čtenáři Petrklíče,

Srdečně Vás všechny zdravím a jsem rád, že opět můžeme prostřednictvím farního časopisu nahlédnout do života a dění v našem společenství. Událo se toho opravdu mnoho a stojí za to alespoň malou ochutnávkou si ledacos připomenout. Stále ještě prožíváme rok se zvláštní ochranou svatého Josefa. Navíc nás Svatý otec pozval k synodalitě, tj. společné cestě, při níž máme pozorněji naslouchat Duchu svatému i sobě navzájem, hledat to, co umožní oživit církev, naplňovat její poslání v tom, co běžně ve světě žijeme, a usilovně hledat, jak se stát církví, ke které nás Bůh povolává. Aby každý z nás naplňoval svoji jedinečnou úlohu a byl přítom spojen s ostatními.

V návaznosti na synody, které se již konaly jako shromáždění biskupů pod vedením papeže, se nyní zdůrazňuje, že synodalita je cestou pro celý Boží lid a týká se každého z nás. Jde při ní o to, aby pastorační rozhodnutí co nejvíce odrážela Boží vůli a zakládala se na smyslu pro víru (*sensus fidei*) všech pokřtěných. Právě to, že jdeme společně, dává možnost, aby církev hlásala evangelium, zůstala učenlivá hlasu Ducha svatého a vycházela k lidem žijícím na okraji. Rozmanitost našich darů se spojuje v zájmu misijního poslání církve.

Kéž nám výzva Svatého otce pomůže snít o církvi, kterou jsme povoláni být, kéž nám pomáhá utkávat vizi její obnovy, aby účinně napomáhala dialogu Boha s lidstvem a plodněji sloužila příchodu Božího království.

Přeji nám všem, abychom v kuřimské farnosti mohli zakoušet opravdové společenství, důvěrnou blízkost s Bohem a ryzí vztahy s bližními, aby se nám dařilo dívat se na věci tak, jak je vidí Pán, a každý svým podílem přispívat k naplňování poslání církve.

P. Jaroslav Filka



Rozhovor

Duchovní život v rodině v době pandemie

V naší zemi nastala situace, která přinesla řadu obtíží a omezení, se kterými jsme se museli vyrovnávat. Pro nás pro všechny bylo náročné přenést se přes překážky, a přitom udržovat a pečovat o duchovní život. S otázkami na toto téma jsem se obrátila na manžele Evu a Václava Fialovi.

Jak dlouho žijete v manželství?

Letos jsme oslavili krásné desáté výročí svatby.

Co pro vás doba pandemie konkrétně znamenala? S čím bylo nejtěžší se vyrovnat?

Změn bylo mnoho, hlavně děti potřebovaly ještě více naší péče než obvykle. Naštěstí školou povinnou jsme v té době měli jen jednu dceru a její škola neměla přehnané nároky. Pracovní povinnosti šly částečně stranou, což má své důsledky dodnes.

Mnoho křesťanů se nemohlo účastnit nedělní mše svaté, přijmout eucharistii, jak jste zůstávali v kontaktu s Bohem?

Mnohem více než dřív jsme se společně modlili a četli si z Písma svatého. V neděli jsme pořádali liturgii v našem rodinném kroužku a sledovali bohoslužby přes média. Myslíme, že s pomalejším tempem každodenního života, byl kontakt s Bohem intenzivnější než v běžných dnech.

Kromě návštěv kostelů bylo omezeno osobní setkání s ostatními, s rodinou, s přáteli. Dařilo se vám zůstat s nimi v kontaktu?

S rodinnou byly naše kontakty omezené, ale ne zcela. Po celou dobu pandemie až dosud se v naší blízké rodině vlastně neobjevilo onemocnění Covidem-19, natož pak nějaké fatální nebo závažné důsledky, za což jsme všichni velice vděční.

Prožívání velikonočních i vánočních svátků bylo také velmi omezené.

Chybělo nám samozřejmě setkání při slavnostních mších v kostele. Na druhou stranu, o to intimnější bylo prožívání těchto svátků doma v nadstandardním klidu. Těšili jsme se, až v dalších letech opět zažijeme doprovodné společenské programy kolem těchto svátků (besídky, trhy, vystoupení dětí atd.), ale vychutnávali jsme si odpočinek a blízkost Boha.

Objevují se názory, že tato doba přinesla i něco nového a dobrého. Myslíte si, že se to odrazilo i ve Vašem duchovním životě?

Myslím, že nám to ukázalo, že udělat si čas na duchovní život je odpovědnost každého z nás. Nemusíme a nesmíme být ve vleku uspěchané doby, ale měli bychom si nastavit hranice směřování k vyššímu výkonu. Vždycky je možné začít znovu a lépe.

Měli byste nějaký recept nebo zprávu pro ostatní, jak udržet víru a naději nejen v době pandemie?

Víru a naději si musíme hýčkat, protože ačkoliv je máme, tušíme, že nás někdy můžou nečekaně opustit nebo mohou oslabit. Proto o nich přemýšlíme, utvrzujeme se, na jakých základech stojí a konfrontujeme je se svými pochybnostmi a někdy i pochybnostmi ostatních. V debatě s druhým člověkem často odhalíme, v jak nezměrnou a



nepředstavitelnou sílu Boha my křesťané věříme a jak jsme díky tomu šťastni.

S pozdravem a přáním hodně sil
manželé Fialovi

Děkuji vám za rozhovor
Dáša.

Setkání prvokomunikantů s otcem Biskupem

Diecézní katechetické centrum Biskupství brněnského každoročně pořádá setkání prvokomunikantů s otcem biskupem. Z naší farnosti využilo této nabídky šest nadšenců: čtyři chlapci a dvě dívky. Dvěma dalším dětem podzimní nachlazení neumožnilo vypravit se na Petrov. Spolu s „našimi“ dětmi se setkání účastnilo dalších více než 400 dětí z celé diecéze. V den setkání, 24. Září, se po studených deštivých dnech ukázalo sluníčko, které zpříjemnilo cestu i prožití tohoto vzácného dne. Účastníky setkání provázelo motto "Objevujeme poklady". Otec biskup Vojtěch ve své homilii prvokomunikantům popřál, aby byl Ježíš jejich pokladem a vzácnou perlou; aby byl jejich přítelem, na kterého se mohou v každé situaci obracet. Připomenul dětem, že na nich záleží, jaký bude budoucí svět. Potom se skupinky rozběhly na různá stanoviště, kde je čekaly kostýmované postavy - světci nebo jiné významné osobnosti. Byli to svatý Petr - patron katedrály a diecéze, svatý Tomáš Akvinský - autor eucharistických textů, svatá Barbora s kalichem a věží, svatý Václav - patron české země, svatá Ludmila - letošní jubilantka, její manžel kníže Bořivoj, blahoslavený Carlo Acutis - mladík, pro něhož byla Eucharistie "dálnicí do nebe",

svatý Jan Maria Vianney - neúnavný zpovědník a nechyběl ani mistr cechu malířského ze dvora Karla IV. Na každém stanovišti se děti od těchto postav dozvěděly, co pro ně bylo v životě pokladem. Pak děti čekala nějaká zábavná aktivita.

Mimořádným stanovištěm byla sakristie petrovského chrámu, kde děti přijal otec biskup a povídal si s nimi o praktických stránkách svojí služby, specifickém oděvu či další „povinné výbavě.“

V závěru setkání se všichni opět sešli v katedrále ke krátké adoraci, při níž děti Pánu Bohu předložily své "poklady" - to, za co chtějí poděkovat. Při východu byly obdarovány malým dárkem. Kuřimsko-kninská výprava si ještě udělala zastávku v obchůdku Donum pro pár suvenýrů na památku.

Zpětná vazba dětí i ta zprostředkovaná od rodičů byla velmi pozitivní. Jedna taková bezprostřední reakce zkušeného třetáka zněla:

„Lepší, než se nudit ve škole!“ Za doprovázející tým mohu napsat, že jsme si děti i atmosféru celého setkání užili na tolik, že bude-li od dětí a rodičů zájem i příští rok, rádi děti opět doprovodíme.

Karel Jelínek



První svaté přijímání v Moravských Knínicích

13. června jsme se probudili do sice jasného, ale dosti větrného rána. Slavnost prvního svatého přijímání, která se měla uskutečnit v krásném prostředí u kaple svatého Cyrila a Metoděje, se tedy musela narychlo přesunout do kostela svaté Markéty. Přes pochopitelný zmatek se – zásluhou kostelníka, květinářky a rodičů prvokomunikantů – vše zvládlo a našich pět nadějí kráčelo v 11 hodin slavnostním průvodem s otcem Jaroslavem k oltáři. Nově opravené varhany rozezpívaly celý chrám. Už po počátečním Ejhle oltář se mi zlomil hlas dojetím. Dojetím z krásy hudby, ze slavnostní atmosféry, z toho, jak to těm našim dětem sluší. Hlavně mi ale vytanulo na mysl, že to přece není tak dlouho, co jsme naši Elišku přinesli k tomuto oltáři v peřince, abychom ji nechali pokřtít.

Celá slavnost se nesla v radostném duchu. Cítila jsem vděčnost, že naše děti mohly poprvé přijmout Tělo Kristovo v kostele, kde jsou „doma“. Měla jsem taky radost z jejich první svaté zpovědi. Katechetka Lída Císařová se dětem věnovala opravdu naplno. Ne všude mohly díky covidové sezoně letošní třetáci k prvnímu svatému přijímání „v termínu“. Pro naši katechetku toto problém nebyl. Celý rok učila děti on-line, teprve poslední hodiny probíhaly přímo u ní doma. Paní katechetka pomohla dětem i s individuální přípravou na zpověď, které se mnohé děti nemálo obávaly. Musím se v duchu

pousmát, když si vzpomenu na své první zpovědi – jak jsme i my, stejně jako teď naše děti – pálili papírky se sepsanými hříchy v plechovičce před kostelem.

Druhé velké dojetí přišlo ke konci obřadu. Dostali jsme od dětí velké perníkové srdce, které katechetka upekla a s dětmi ozdobila. Otec Jaroslav předal všem prvokomunikantům pamětní listy, ale hlavně každému z dětí řekl osobní blahopřání, šité na míru podle toho, jak jednotlivé děti znal.

Při přípravách jsme s katechetkou probírali, co máme zajistit my, rodiče.

Možná by zůstalo u starostí, kdo napeče koláče, kde zapůjčíme šaty, kdo uklidí kapli. Byli jsme ale vyzváni k aktivní účasti při bohoslužbě. Někteří rodiče četli čtení, jiní přímluvy, další nacvičili s dětmi písničku, která zazněla po svatém přijímání. Byli jsme dětem nablízku, když zapalovaly křestní svíce a obnovily křestní slib. Zapojovali se také sourozenci. Tato rodinnost při mši mě hodně oslovila. Kdysi jsme děti, které o tom neměly ani tušení, přinesli ke křtu. Potom jsme jim den co den, lépe či hůře, předávali naše představy o tom, co to znamená být křesťanem.

Teď děti vstupují do dalšího „levelu“. Jak se bude jejich vztah s Bohem vyvíjet dál?

Napadají mě k tomu dvě myšlenky. První je z úst otce Jiřího Krpálka: „*Víra je veliký, nezasloužený dar.*“ Tedy žádný rodič nemá patent na předávání víry svým dětem. A druhá myšlenka: „*Nevychováváme slovy, vychováváme hlavně příkladem.*“ A tak doufám, že si naše děti ponесou poklad víry v nádobě hliněné bez větších karambolů celým životem. Abychom jim v tom byli oporou my rodiče, za to se modlím.

Marie Dvořáková





První svaté přijímání v Kuřimi

„Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi.“ (Jan 1, 12)

Dvanáctou neděli v mezidobí, dne 20. června 2021, na mši svaté přistoupilo v našem kostele poprvé ke svatému přijímání třináct dětí: Petr, Kája, Jeník, Hynek, Pepa, Daniel, Michal, Šimon, Pavel, Eliška, Petr, Šimon a Adam. Děti při této slavnosti společně obnovovaly také křestní slib, který při jejich křtu vyslovili jejich rodiče.

Letos poprvé pod mínky neumožnily prožít

přípravu na první svaté přijímání tak, jak bývá zvykem. Děti nemohly navštěvovat hodiny náboženství ve škole a příprava probíhala v rámci výukových hodin online v odpoledních hodinách. Bylo to náročnější jak pro žáky, tak pro učitele. Všichni jsme nakonec prožili velkou radost, když se situace zlepšila a mohli se osobně setkat a nakonec i prožít slavnost v kostele. Poděkování patří všem, kteří pomáhali s přípravou na tuto slavnost, abychom jako farní rodina oslavili s dětmi tento významný okamžik.

Touto cestou chci také poděkovat zejména paní katechetce, která děti připravovala za její trpělivost a schopnost děti motivovat, aby se snažily poctivě připravovat alespoň na dálku. Nedalo mi to a paní učitelky jsem se zeptala:

Chybělo něco dětem při přípravě nebo naopak něco bylo přínosem? „Loňská

příprava probíhala převážně online. Určitě to nebylo standartní a v některých chvílích nám kontakt opravdu moc chyběl např. u společných modliteb. Na druhou stranu jsem vděčná, že jsme to nakonec všichni zvládli.

Z čeho jsi měla radost? „Vždycky mě potěšilo, když se děti postupně přihlašovaly. Nevím, zda to byla zásluha rodičů, nebo nadšení dětí, ale ta vytrvalost byla opravdu obdivuhodná.

Online setkání totiž probíhala večer, kdy už mohla být většina z nich unavená.

Velkou radostí byly obě slavnosti prvního svatého přijímání. Byla jsem dojatá upřímností, s jakou ty chvíle děti prožívaly.“

Co byste doporučila nám rodičům prvokomunikantů? „Kdybych mohla o něco požádat rodiče, určitě je potřeba pokračovat v přípravě. My jsme loni začali, ale slavnosti byly vyvrcholením příprav, ne ukončenou cestou. Děti se dozvěděly to nejdůležitější, ale potřebují vést dál, stále procvičovat a doplňovat. A to jde nejlépe vlastním příkladem či příkladem někoho z blízkých.“

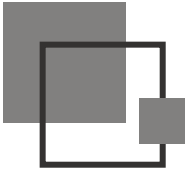
Děkuji paní katechetce za odpovědi a slovy otce Simajchla můžeme prosit Boha „...aby těmto dětem první svaté přijímání nezůstalo pouze ojedinelou dětskou náboženskou slavností, za níž už žádný svátostný život nenásleduje.“

Jana



Na letošní první svaté přijímání jsme se jako rodiče žáka třetí třídy velmi těšili. Podobně jako v loňském roce se přijímání rozdělilo do dvou termínů, pro děti z Kuřimi a z Knínic. Říkali jsme si ale: „Jak to asi bude?“

Příprava probíhala již od ledna velmi neobvykle, totiž přes počítačovou učebnu pod vedením zkušené katechetky Lídy Císařové. Kvůli vládním omezením se mohli všichni



společně sejít až v květnu. Myslím, že paní katechetka zvládala děti velmi dobře, i když bylo ve skupině 11 kluků a jen dvě dívenky. Původní termín v květnu byl posunut na konečného 20. června.

Jako vždy před velkými farními akcemi bylo třeba upravit okolí kostela, čehož se ochotně ujali tatínci i maminky našich prvokomunikantů. Maminky se postaraly o úklid kostela a zkušené aranžérky o květinovou výzdobu.

V sobotu před „tou“ nedělí byly naše děti také poprvé u svátosti smíření. A pak už nastal den setkání s živým Ježíšem.

Všechny děti krásné na těle i na duši, mírně nervózní aby něco nezapomněly a udělaly vše tak, jak se to učily. Z kůru zněla krásná povznášející a radostná hudba v podání naší šikovné scholy. Všichni přítomní ve slavnostních oděvech i náladě... alespoň něco z té atmosféry se podařilo zachytit mladé paní fotografce Lucce Mojžíšové na fotografiích, které si můžete prohlédnout nebo stáhnout z farní galerie na Zoneramě.

Pán Bůh zaplať všem, kteří jste naše děti provázeli, připravovali a modlili se za ně.

Zuzka Jelínková

Křest dospělých

Moje duchovní cesta započala nástupem na střední školu. Zprvu byla matná, nevýrazná, nicméně jsem ve svém okolí měla ochotné lidi, kteří mi podali pomocnou ruku, trpělivě odpovídali na otázky. To celé mě přivedlo na myšlenku křtu, bytí s Bohem. Díky panu faráři, který se stal mým průvodcem, pomáhal mi hledat, a ukazoval směr, jímž bych se měla vydat, a pomocí rozhovorů, kterými mě na křest a biřmování připravoval, jsem měla možnost vplout do pro mě zatím neznámého světa církve, společenství a víry v Boha.

V den křtu jsem byla nervózní, právě proto, že mě čekaly dva důležité kroky, a to křest a následně biřmování. Celý večer byl nádherný. Byl to začátek nové cesty, kterou jsem se rozhodla jít. Naštěstí jsem nebyla sama, dostala jsem možnost potkat skvělou osobu, která vše absolvovala se mnou, a její pozitivní přístup k životu je mi inspirací.

Ivana Vostrejšová

Noc kostelů letos virtuálně

Virtuální prohlídka našeho kostela byla vytvořena v jarních měsících tohoto roku jako hlavní náplň Noci kostelů, která se konala 28. května, letos kvůli nepříznivé situaci pouze v on-line prostředí. Připravovali jsme ji společně s mým kamarádem Jirkou Pokorným, který měl s virtuálními prohlídkami předchozí zkušenost.

Cílem bylo seznámit návštěvníky s okolím a vnitřními prostory kostela, s jeho historií a především ukázat vnitřní vybavení – varhany, oltáře, sochy, obrazy či zvony. S identifikací nám pomáhal otec Jaroslav a s podklady pro zvukový komentář Eva Ryšavá. Fotografie připravili Lucie Mojžíšová a otec Jaroslav. Zvukový komentář namluvil Václav Chvíla, kterého si můžete pamatovat například z farního tábora.

Snímat jednotlivé prostory jsme museli za dobrého osvětlení a počasí, aby nebyly rozmazané, některé i opakovaně. Tzv. 360° kameru, která se pro tento účel používá, si nepředstavujte jako televizní kameru (velkých rozměrů), ale jako zařízení podobné spíše dálkovému ovladači, které se řídí prostřednictvím mobilního telefonu. Jestliže se při prohlídce natočíte směrem k zemi, zjistíte, že se díváte přímo na stativ, na kterém kamera stála. Je to možné díky tomu, že dokáže ze snímku sama sebe vymazat.

Pokud jste prohlídku ještě neviděli, budeme rádi, když ji zhlédnete. Odkaz na ni je stále přístupný na webových stránkách farnosti (http://farakurim.cz/virtualni_prohlidka/).

Ondra Planer



Farní den

Abych řekla pravdu, konkrétní detaily si již nevybavím. Od toho dne už nějaká ta voda uplynula a já osobně se zúčastnila několika dalších akcí. Nechci ale napsat jen: Farní den byl, bylo tam hodně lidí, bylo to fajn a opekly jsme si buřty - to by byla škoda.

Byla sobota po poledni a my se sešli, abychom mohli nanosit pivní sety na sezení a připravit bar s Š i k o v n é napekly a za náš domácích mňamek stydět ani v hotelu rodiny se pomalu a kofola ubývala, každý kdo měl opékal špekáček a prolézačkách nebo pěvecké jádro se pak se jen pělo a rozhovory jsme si vyměňovaly nové nenechali se



občerstvením. hospodyňky doma rautový stůl plný by se nemuseli Continental. Farní scházely, lahváče oheň plápolal, volné ruce si děti řádily na na hřišti. Silné chytlo nástrojů a pělo. Skrze mezi sebou p o z n a t k y , zahnat drobným

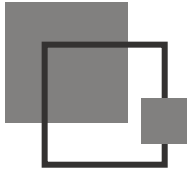
mrholením a společný čas nám skončil až za tmy. Upřímně si myslím, že jak já, tak všichni organizátoři, otec Jaroslav i zúčastnění byli spokojeni – aby taky ne, když jsme se po měsících, kdy nás omezoval covidový zákaz mohli zase všichni sejít – mladí, moudří, vyzrálí, kluci a holky... zase jsem měla pocit, že svět je v pořádku a bylo mi krásně. Pod pseudonymem „Bobi“ jsem téměř celé odpoledne dělala barmanku – a neměnila bych. Těším se na příští rok a doufám, že tentokrát si to užijeme již v plné parádě, tak jak jsme zvyklí, bez omezení.

Lucka Sádliková

Symbol tří srdcí hořících plamenem lásky

Když vejдем do našeho – tedy kuřimského kostela – a podíváme se dopředu k obětnímu stolu, tak uvidíme na přední části, možno říci stěně tohoto stolu, tři srdíčka. Co to asi má představovat? Takovou otázku dal náš otec Jaroslav před časem nám, co chodíváme ve všední den na mši svatou. Odpověď by mohla být lehká, ale když se člověk hlouběji zamyslí, tak zjistí, že odpověď není tak jednoznačná. Nabízí se více variant pro vysvětlení. Jistě – symbolem horního srdce by mohlo být srdce Pána Ježíše a jedno z těch dvou srdcí asi znázorňuje srdce Panny Marie. Ale jaký symbol, záměr nebo pocit měl na mysli umělec, který ztvárnil srdíčka tři? Nebo má toto dílo hlubší význam, nad kterým je potřeba se dobře zamyslet? A tak otec Jaroslav nám dal tuto

záležitost za „domácí úkol“. Od té doby už nějaký čas uplynul, ale není to zase nějak moc dlouho, a mě (asi díky tomu úkolu) začala tato srdíčka tak nějak přitahovat a nutí mě pak i doma, když mám větší klid, o významu přemýšlet. A tak těch řešení už mám celou řadu. Může to být třeba srdce hříšníka (což jsme my všichni), který touží, aby mu bylo odpuštěno, tak se přibližuje k srdci Panny Marie a prosí o přímluvu, protože víme, že P. Maria se vždy přímlouvá u svého Syna za nás za všechny, tak jak to říká známé úsloví – přes Pannu Marii k Pánu Ježíši. Dalším možným vysvětlením symbolu třetího srdce se nabízí srdce dítěte. Děti boží jsme přece všichni a Pán Ježíš řekl: „Nebudete-li jako děti, nevejдете do království nebeského.“ A tak můžeme toto třetí srdce připodobnit



k touze dítěte být blízko náruče maminky, jejíž srdce svoje dítě utiší, uklidní, potěší a svou názornou blízkostí přivede k Srdci Pána Ježíše. Jiným symbolem může být přítomnost Panny Marie při nejsvětější oběti mše svaté. Přitom k této památce umírání svého syna Pána Ježíše, zve srdce člověka: „Podívej se člověče – buď zde nablízku, abys dobře věděl, že i pro tebe Boží Syn zemřel a při každé mši svaté znovu umírá i za tebe. Buď zde a uvědom si, proč se toto koná, aby ses ty i každý věřící člověk mohl z pozemského putování vrátit zpět k nebeskému Otci.“ Myslím, že můžeme najít ještě mnoho dalších řešení tohoto úkolu. Třeba, že Panna Maria je vždy nablízku, když kněz slouží mši svatou. prý klečí na stupínku a má sepnuté ruce (nevím přesně, který světec tuto větu řekl). Výsadní právo sloužit mši svatou dal Pán Ježíš Petrovi a všem jeho nástupcům – biskupům a kněžím slovy: „To čiňte na mou památku!“ Toto pověření nedal Pán Ježíš své matičce Panně Marii – té dal pod ochranu svého nejmilejšího apoštola Jana. Tím apoštolem Janem „jsme my všichni“. A tak P. Maria nás všechny zve k obětnímu stolu. Tak jako apoštol Jan byl vedle Panny Marie přítomen smrti Pána Ježíše na kříži a probodnutí jeho Srdce, tak máme být i my přítomni při oběti mše svaté, celým srdcem, celou myslí, zbožnou účastí a také patřičnou pozorností při úkonech kněze a vnímat, k čemu nás kněz slovy vybízí. Myslím, že tímto zamyšlením jsem ještě ani zdaleka nevyčerpala množství možného vysvětlení. Je snad i zajímavé, kolik různých umělců lákalo (a není to jen v minulosti), ztvárnit srdce jako symbol lásky. Kolik to je textařů a hudebních skladatelů, kteří ve svých písních vzdávali hold Božskému (i lidskému) Srdci. Dovolím si připomenout několik úryvků ze známých písní: „*Láska, která z kříže září, znova se tu zjevuje, ve svátosti na oltáři Boží Syn tu s námi je.*“ Další píseň připomíná: „*Láska, naděje a víra, jež Bůh do mě vdechl sám, kéž v mém srdci neumírá, když si z něho stvořil chrám.*“ Jiný chvalozpěv nám říká: „*Pro nás žilo, pro nás bilo, ode svého zrození, krev na kříži vycedilo za všech lidí spasení. Srdci Tvému Ježíši, Ty náš Králi*

nejvyšší, po Tvé vůli přesvaté zasvětime srdce své.“ Z toho množství krásných písní ještě připomenu: „*Tvé Srdce zákon lásky světu hlásá, v němžto je život, naše věčná spása. V duši ať mocně hlas nám jeho zní, zápalom lásky srdce naplní. Klaňme se v úctě Kristu svému Pánu, na zem se snížil z nadehvězdých stanů. Za naše hříchy v bolu umíral, na oltář kříže Srdce svoje dal. Do Srdce svého skryj nás božský Pane, ať archou spásy věrným Tvým se stane. Církvi své dopřej mír a svobodu, otčinu chraň a žehnej národu.*“ „*Rač ó Jezu Kriste, jenž jsi nám zde skryt, srdci toužícímu touhu vyplnit, abych jak zde hledím s vírou na oltář, v nebesích Tě jednou spatřil tvář v tvář.*“ „*Pověz, kde jsi lásko má? Já Tě všude hledám. Bez Tebe se srdce souží, jen po Tobě stále touží - přijď jen k nám, rád Tě mám, učíš si v mém srdci chrám.*“ Ještě jednu krásnou píseň si dovoluji připomenout: „*Ať Srdci Ježíšovu zní píseň jásavá, jež věrno svému slovu, všem milost rozdává. Ó Srdce nejsvětější, dík budiž Tobě vzdán, zdroj lásky nejvroucnější je v Tobě uctíván.*“ „*Milostí svou změň nám, Kriste, srdce v roli úrodnou, ať Tvé símě svaté, čisté padne v půdu příhodnou.*“ Pannu Marii též písní prosíme: „*Pro rány Srdce sedmiboletného, oroduj za nás, vždy u Syna svého.*“ V další písni zpíváme: „*V desátém bolném tajemství, meč v Srdci Tvém se obrací.*“ To nespočetné množství písní a různých modliteb k Srdci Pána Ježíše a Panny Marie nelze v tomto uvažování obsáhnout. Modlitba litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu má plno milostí, které Pán Ježíš rozdává těm lidským srdcím, které o ně prosí. Vztah k Pánu Ježíši nelze jen vyjádřit jako touhu lidského srdce po Bohu, ale je to zároveň, nebo především touha Boha po člověku. Co říci na závěr? Třeba sám umělec, tvůrce tohoto zvláštního a neobvyklého díla, chtěl nám všem dát podnět k hlubšímu zamyšlení. A otec Jaroslav? Ten prostě ví, jak nás upoutat.

Všem, kdo se bude zamýšlet nad srdíčky, přejí hodně dobrých nápadů.

Marie Novotná



Medové dny 2021

Tak trochu moje srdeční záležitost, ovšem jen z pozice „stánkařky“. Již několik let začínám koncem května tvořit, chystat, vymýšlet a připravovat věci k prodeji na stánek s medovou tematikou. Letos vám ale řeknu: to byla pro mě výzva - tři stánky se mi podařily domluvit a ze všech šel výtěžek na dobrou věc. Na prvním stánku jsem prodávala své výrobky jako andělíčky, mýdelka, solky do koupele, náramky, lapače snů, růžence a spousty dalšího. Druhý byl na půl s Pavlem Juračkou, který propagoval a informoval kolemjdoucí ohledně cystické fibrózy a třetí byl tzv. jídelní – naprosto parádní Farní limča, za jejíž koncentrát ještě jednou moc děkujeme Markovi Motyčkovi, a k ní jste si mohli vybrat buď párek v rohlíku nebo ze dvou druhů hotdogů – hlavně se mě neptejte, který byl lepší – OBA!! :) Zelňák i klasikář. Spousta z vás se zastavila podívat, podpořit, prohodit milá slova nebo si jen poslechnout a pokochat se parádním programem, které zajistilo město a jehož třešničkou na dortu byl všem velmi známý Pavel Helan. Mně

osobně velmi potěšila návštěva paní senátorky Mirky Vítkové, která nás přišla podpořit a s manželem u našeho stánku nakoupili drobné dárky pro své blízké. Za mě to byl parádní den, parádní akce a těším se zase napřesrok – budeme to dělat opět a zase se posuneme o kousek dál. Vydělal se i nějaký ten zlatáček a necelých 6 000,- Kč putovalo k panu faráři, aby s nimi uvážlivě naložil.

Přátelé, je vás tolik, kterým bych moc chtěla za pomoc poděkovat, zmíněnému Markovi Motyčkovi, paní Juračkové za profesionální a parádní obsluhu, celé rodině Císařů, kteří nám přišli pomoci s obsluhou, abychom si odpočali, Kučerovým, Pavlovi Juračkovi, Karlovi Jelínkovi.... Ale největší dík patří mému manželovi, bez jehož podpory, pomoci a hlavně toho, že mi věřil, že to dám, bych to nezvládla – Pavle, díky :

PS: S kým se potkám napřesrok? :)

Lucie Sádliková



Tajemné listiny ve věžní báni

V rámci opravy věže kostela svatě Markěty v Moravských Knínicích prochází renovací také vrcholový kříž s bání. Před jejich odesláním do restaurátorské dílny byla z bání vyňata schránka s dokumenty, které do ní byly uloženy v roce 1971, tedy před 50 lety. Schránka byla otevřena na obecním úřadě za přítomnosti zástupců obce a duchovního správce kuřimské farnosti.

Zápisy, které v roce 1971 učinil pan Bohumil Kšica, poskytují stručné informace nejen o tehdy provedených opravách, ale také o složité situaci na začátku 20. století. Původní dokumenty, uložené do bání roku 1927, totiž nebyly v dobrém stavu, a proto pan Kšica pořídil jejich opis.

Z materiálu se nejprve dozvídáme, že na přelomu 19. a 20. století byl kostel ve špatném stavu a o získání finančních prostředků na jeho opravu se dlouhodobě vedly spory:

Oprava tato spojena byla s velkými obtížemi, od roku 1885 nebyly na kostele provedeny žádné opravy. Za dobu první světové války nebo po převratu, kdy stály vlivné osoby v čele obce, mohla oprava být snadno provedena, ale nestalo se tak. Následkem toho kostel velmi zpustl, takže každý, kdo do obce přišel, na to poukazoval.

Situace pak vygradovala ve 20. letech:

Okresní správa vyslala komisi na místo samé a objevila velké trhliny na klenbě kostela. Proto nechala komise kostel až do zajištění uzavřít. Teprve v prosinci 1926 po zabezpečení byl kostel znovu otevřen. Konečně v červnu 1927 se započalo s konečnou opravou.

Tuto opravu provedl František Chlubný, stavitel z Moravských Knínic. Pod původní listinou byl dále podepsán páter Josef Dvořák, tehdejší kuřimský farář a děkan. Dokument sepsal kostelník Jan Večeře.

Dalšími většími opravami prošel

kostel v roce 1971:

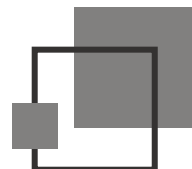
„Zděná věž kostela a omítka byla již narušena. Proto bylo dne 11. VI. 1971 začato s opravami. Za vedení Viléma Němce, tesaře z Mor. Knínic, a spolupráce jeho bratra Osvalda Němce, předsedy Místního národního výboru v Mor. Knínicích, Jana Večeře, Josefa Kučery a mládeže: Bohumila a Františka Kšicových, Jana Večeře, Jiřího Kudláčka, učně tesař., Ivana Cibulky a cestáře Ludvíka Kratochvíla bylo postaveno a v dalších dnech dokončeno lešení ke věži. Věž opravována zedníkem Josefem Simetingerem, natřen kříž – opravena měděná bání pro zápisy, opravena omítka ve věži i průčelí kostela, dále opěrné sloupy kostela zbaveny opadávající omítky. ... Kostel celý obličen v tónu barvy bíle nažloutlé. Na pracích se dobrovolně zúčastnili věřící.“

Listina je zakončena větou „Deo gratias!“. Je podepsána tehdejším administrátorem v Kuřimi, otcem Janem Hřebíčkem, a opatřena farním razítkem.

Všechny tehdy pořízené dokumenty a fotografie jsou ve velmi dobrém stavu a byly spolu s novými materiály, popisujícími současné opravy, opět vloženy do zrenovované bání. Ta byla specializovanou firmou natřena zlatou barvou a je opět na svém místě.

Stanislav Krčma, kostelník
Marie Dvořáková





Farní dovolená

O prázdninách jsme s rodiči jeli na farní dovolenou. Byli jsme tam týden. Všem se nám tam moc líbilo. Skoro každý den jsme byli na výletě s ostatními rodinami z farnosti. S ostatními dětmi jsme trávili volný čas, dokonce i malý bratr Kája se bavil. Rodiče se bavili taky, mohli si popovídat s ostatními. S některými dětmi jsme hráli divadlo s názvem: O hloupé koze. Myslím, že se nám celkem povedlo. Divadlo jsme hráli, protože venku přelo a potřebovali jsme si zkrátit dlouhou chvíli. Některé velké děti spaly v týpí, měli jsme tam rozdělaný oheň, aby nám nebyla zima. Ten stejný den, kdy jsme hráli to divadlo, tak ten den ráno strašně přelo a my jsme nemohli ven, ale aspoň jsme nemuseli na rozcvičku. Na farní dovolenou jezdí celá naše rodina moc ráda.

Anička Jelínková



Dětský farní tábor

Rozhovor táty s Jakubem Strašákem, účastníkem tábora.

Předposlední týden prázdnin jsi strávil necelý týden na farním táboře. Proč ses rozhodl jet na tábor?

Na farním táboře jsem byl poprvé. Byl jsem zvědavý, jak to tam chodí. Jací budou vedoucí, jaké hry pro nás připravili nebo i na to, jak nám tam budou vařit.

Měl jsi na táboře nějakého známého kamaráda nebo kamarádku?

Ano, dřív jsem už znal několik kluků z farnosti. A byl jsem moc rád, že tam se mnou

jel můj kamarád Pája.

Co bylo, Jakube, na tomto farním táboře lepší než na jiných táborech, které jsi dříve absolvoval?

Moc se mi líbilo, že se nás vedoucí každý den ptali, co by mohli oni vylepšit, aby tábor ještě lépe fungoval.

Co ještě se ti líbilo?

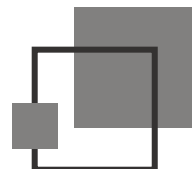
Líbily se mi hry Pasažéři a Vlajkovaná. Taky nám tam dobře vařili. Ubytování na faře bylo moc hezké.

Co bys vzkázal vedoucím, kteří tábor připravovali a vedli?

Byli jste vtipní a byli jste k nám všímaví. Třeba když někomu bylo špatně, nenutili jste ho do programu a nechali jste ho odpočívat.

Jakub Jan a jeho táta





Koláč pro hospic

Je dnes jistě už mnoho lidí, kteří mají povědomí o hospicové péči, a věřím, že se mezi nimi nenajde ten, kdo by pochyboval o významu, přínosu a nutnosti existence těchto služeb. Lůžkové i domácí hospice pomáhají nevléčitelně nemocným lidem důstojně prožít závěr jejich života. Pomoc, péči a podporu poskytují také rodinám umírajících. O to, aby byla zachována maximální možná kvalita života pacienta, pečují multidisciplinární týmy odborníků ve spolupráci s pacientem samotným a jeho rodinou. Na území Tišnovska a Kuřimska provozuje Oblastní charita Tišnov Domácí hospic Porta Vitae. Ročně pomůže v průměru asi stovce nevléčitelně nemocných lidí dožít v domácích podmínkách, obklopených svými blízkými. Domácí hospic Porta Vitae je stejně jako většina hospicových služeb z velké části závislý na darech. Ve středu 6. 10. jsme měli možnost podpořit jej příspěvkem v každoročně opakující se sbírce s názvem Koláč pro hospic. Koláč s logem sbírky nabízeli výměnou za příspěvek dobrovolníci v ulicích města, ve firmách, školách i ve stánku. Během tohoto dne proběhlo mnoho milých setkání, dobrovolníci slyšeli ne jeden hluboký lidský příběh a také pár svědectví těch, kteří mají se službami domácího hospice zkušenosti z rodiny.

Koláče jsou již pro letošek rozdány, vřelé díky patří všem dárcům i dobrovolníkům. Podpořit tuto službu můžete jednorázově i pravidelně také mimo tuto sbírku. Způsob jak, najdete na stránkách Oblastní charity Tišnov.

Za všechny vaše dary Pán Bůh zaplatí!

Anička Drahovská

Skautský tábor Moravské Knínice

Letošní skautský tábor pro vlčata a světlušky proběhl na našem střediskovém tábořišti u obce Podolí poblíž Bobrové. Jeho název zněl: Zápisky o válce Gálské. Takže jsme se vypravili do starověkého Říma, kde našich 22 legionářů bylo rozděleno do čtyř centurií samotným velkým Caesarem. Nejčastější relax našich vojáků v poledním klidu bylo cvičení s gladiem = římský krátký meč. Zažili jsme několik bitev a dokonce i olympiádu, jejímž vrcholem byly závody vozatajů. Vozy si museli legionáři sami vyrobit. Nebyl to úkol jednoduchý a bylo při něm prolito spoustu krve (rozuměj drobná poranění), ale závody stály za to a nutno podotknout, že bojové vozy to vydržely. Každý voják si musel projít i gladiátorskou arénou a ne vždy po boji ukázal Caesar palec nahoru, ale dolů – což znamenalo, můžeš ho dorazit. I večery u ohně byly tematické. Třeba báje a pověsti. U jednoho se děti naučily jednoduchou hru legionářů, kterou s oblibou hrávaly – dala by se přirovnat k našim piškvorkám – aspoň děti ví, k čemu jsou ve škole čtverečkované sešity. Jako každý rok se najde někdo, kdo

má na táboře narozeniny. Abychom mu udělali radost a hlavně i všem ostatním, tak je v nestřeženém okamžiku dotyčný polit kýblem vody. A abych udělal radost vám, podělím se o pár hlášek z tábora:

Světluška povídá druhé světlušce: „Já si беру na kadibudku respirátor, jinak tam nevydržím.“

Při karetní hře: „Já mám smůlu... mně i doma při normálním prší chodí jen černé karty.“

I v kuchyni je to někdy velice náročné na hlavu. Kuchařka: „Du oškrábat rýži...“

Jednou jsem na táboře zaznamenal, jak vlče povídá: „Chci být jako Kačer...“ A druhé na to: „Oholíš si hlavu?...“

Závěrem chci poděkovat všem, kdo na nás v době tábora mysleli a modlili se za nás. Bylo to znát hlavně v době bouřek, jak nás skoro všechny obcházely. Protože jedno staré moudro praví: „Bez Božího požehnání – marné lidské namáhání.“

Lesu mír
Kačer

Šumava v tichu

Když jsem 16. září nasedala v pět ráno do studeného auta a vydávala se na dlouhou cestu na druhý konec republiky, říkala jsme si, zda to nebyl přece jen příliš bláznivý nápad. V létě jsem se malinko impulsivně přihlásila na kurz „Ženy v tichu – duchovní cvičení v tichu hor“, cítila jsem tehdy intenzivní touhu odejet na pár dní pryč a v tichu si srovnat myšlenky, setřást na chvíli své role matky, manželky, dcery, podnikatelky – a být chvíli jen sama za sebe s Bohem a v tichu. S kontemplativními exerciciemi jsem měla již nějakou zkušenost, tentokrát mělo ale jít o kontemplaci v pohybu v krásné přírodě Šumavy, což mě zaujalo. Když jsem po pěti hodinách jízdy vystoupila u krásné horské chalupy, ubytovala jsem se, napsala poslední smsku manželovi, vypnula jsem mobil a sedla jsem si na louku před chalupou. Po prvním hlubokém nádechu a výdechu mi po tvářích tekly slzy a já cítila, jak ze mě padá ohromný tlak každodenního života – začátek září v rodině s třemi školou povinnými dětmi, tlak a shon v práci, starost o stárnoucí rodiče – a já jsem věděla, že jsem tam, kde mám být.

Pak už jsem se ponořila do mlčení

v milé společnosti deseti žen a do strukturovaného programu každého dne, kde tichou ranní meditací střídalo chutné a skromné jídlo a pak celodenní putování přírodou – krok za krokem, nádech, výdech. Šlapaly jsme do dlouhých táhlých kopců k ledovcovému jezeru, po mokřích loukách kolem meandrů horního toku Vltavy, kolem všude přítomných potoků a říček. Již druhý den byly zvuky zurčící vody intenzivnější, stejně jako chuť sýra, chleba a jablka k obědu, sněženého na louce v tichém kruhu. A všude kolem šumavské lesy – neupravené, neobdělávané, nevytěžené – plné starých tlejících stromů a větví, porostlých všemi druhy lišejníků, mechů a hub. Jejich nedokonalost byla v něčem nádherná.

V neděli byl čas se vrátit do „reality všedních dnů“ a hluku života – kde bývá křik, nedorozumění, ale i smích, hudba a sdílení. I v tom všem se snažím nacházet uvnitř sebe ticho, i když ho je třeba jen malý kousek. A na Šumavu se určitě vrátím.

Více informací najdete na www.horyvtichu.cz

Kateřina Rajmicová





Výstava z historie Knihovny Biskupství brněnského

U příležitosti oslav dvacátého výročí založení knihovny se konala v areálu kláštera u Alžbětinek výstava, která návštěvníkům dala možnost nahlédnout do historických knih a představila také své významné mecenáše knihovny. Knihovnu založil v roce 2001 brněnský biskup Vojtěch Cikrle. Její fond je zaměřený převážně na křesťanskou tematiku, teologii, společenskovední obory a beletrii v několika jazycích. Knihovna sídlí v areálu kláštera sester Řádu svaté Alžběty na Kamenné ulici. Do katalogu knihovny, který čítá asi 75 tisíc svazků, lze nahlédnout na adrese: <https://biskupstvibr.tritius.cz/>.

Dárci knižního fondu v italštině a němčině byli zejména kněží emigranti, Mons. ICDr. František Vorlíček a Mons. ThDr. Alois Krchňák. Výstava představila rovněž horlivé vlastence Františka Cyrila Kampelíka a kněze Františka Sušila, výrazné postavy brněnského kněžského alumnátu. Ti se zde podíleli na vytváření knihovny, jejíž fond rovněž přešel do fondu knihovny biskupství. Dalším zde prezentovaným národním buditelem a šířitelem dobrého tisku byl Šebestián Kubínek, který prodal statek v Blažovicích a peníze investoval do knih. Byl zakladatelem farních a školních knihoven. Současným blíže nespécifikovaným dárcem knih v angličtině je český nadšenec, který zde daroval více jak 6000 svazků nejnovějších teologických a křesťanských knih vydaných v letech 2000–2017.

Na výstavě byly prezentovány i velmi

staré knihy archivu v Rajhradě a muzea biskupství. Byla to například bible z počátku 16. století tištěná v Benátkách, vydání Dona Quixote de la Mancha z poloviny 17. stého století nebo Robinsona Crusoe. Nechyběly zde ani životopisy svatých, bible či staré misály. Z nichž jeden starý okovaný misál mi byl dán k potěškání, odhadem byl více jak desetakilový. Neméně zajímavé bylo nahlédnout do toho, co četli studenti brněnského alumnátu. Byl to například Rukopis Královodvorský, alumnátní časopis



Museum, ale také knihy o hospodářství, přírodě, zdraví, psychice či dobrých a nedobrych mravech. Studenti se zřejmě také věnovali hraní divadla, o čemž svědčí hry Williama Shakespeara, nebo četní beletrie

národních buditelů, jako byla Božena Němcová a Josef Kajetán Tyl.

Ke kuriozitám zde patří předměty nalezené jako záložky v knížkách, bankovky, obrázky svatých, ale i spořitelní knížky, výplatní list nebo cestovní pas. Poslední kuriozitou byla největší kniha velikostně srovnatelná se starými misály a pak nejmenší kniha velikosti krabičky od sirek.

Jana

Pěší pouť na Vranov

K září patří již tradičně kromě cyklopoutě také pěší pouť k Panně Marii do Vranova. Na tu letošní jsme vyšli v neděli 19. 9. Po osmé hodině jsme se v Kuřimi setkali s poutníky, kteří vyšli již dříve z Moravských Knínic. Úvodním slovem nás přivítala Hanka Švábová a před tím, než jsme se vydali společně směrem k Vranovu, nám a našemu putování otec Jaroslav požehnal.

Pouť jsme započali společnou modlitbou radostného růžence a před koncem cesty doprovodili zpěvem mariánských písní. Předpověď slibovala pěkné počasí a rozhodně se naplnila. Počet putujících cestou narůstal tím, jak se k nám na různých místech připojovali další farníci a do cíle nás přišlo více, než čtyřicet plus jeden pes. Na místě jsme se pak setkali s mnohými dalšími blízkými z naší farnosti. Průvod krojovaných, nesoucí nosítka s



pannou Marií Vranovskou, doprovodil celebrující kněze až do chrámu a tam celá pouť vyvrcholila slavnostní mší svatou, kterou sloužil otec Jaroslav.

Pro některé děti přišel další vrchol pouti po mši, a to návštěvou stánků a nákupem různých dobrot a zajímavostí. My ostatní jsme ještě využili pár chvil k tomu, abychom se pozdravili s těmi, které jsme třeba už i delší dobu neviděli. Poté jsme se rozešli a rozjeli zpět do svých domovů. Děkuji organizátorům, že

jste mohli prožít tento požehnaný čas. Čas putování, čas ticha, modlitby i milých setkání. Mnozí z nás šli na pouť s vlastním úmyslem. Společným úmyslem bylo ale jistě vyprosit požehnání pro nás i naši farnost. Prosme tedy i nyní: Panno Maria Vranovská, oroduj za nás!

Anička Drahovská

Cyklopout' na Vranov

Venku krásné pozdně letní počasí. Je potřeba nachystat svačiny, pití, dobrou náladu a hurá do sedel! Jedeme pozdě a všichni už nás určitě čekají u letadla. Na místě srazu je podezřele mnoho lidí, letos je nás více než jiné roky, jsme příjemně překvapení hojnou účastí a i tím, že nejsme poslední. Proběhne veselé pozdravení přátel z farnosti, psychické povzbuzení dětí a hurá na cestu. Jakmile vyjedeme z Kuřimi, čekají nás už jenom polní a lesní cesty bez aut. Všichni šlapou, co jim síly stačí. Děti navzdory krutému profilu statečně zdolají kopec k Lelkovadlu nad Lelekovicemi. Zde doplníme cukr od strejdy Milana, který nezklamal a nachystal pro všechny mladší cyklo-poutníky sladké překvapení. Od Lelkovadla letíme jako vítr směr Vranov. Po výjezdu z lesa se nám otevírá nádherné panorama poutního místa obklopeného okolními kopci a lesy, doplněné agrární vůní zdejšího statku, na jehož samoobslužném výčepu doplníme tekutiny. Nastal čas se duševně i fyzicky zklidnit a vnitřně se nachystat na mši svatou. Samotná mše byla sloužena venku, což naše okolí jistě uvítalo; před začátkem mše nás pozdravil otec Jaroslav od oltáře a



samotnou mší sloužil P. Roman Vlk, který v závěru rozdal dětem nálepky s logem „Vlčí doupě“ a pozval je ke sledování jeho youtube kanálu s křesťanskou tematikou zaměřenou pro ty nejmenší. Cykloput' na Vranov se stává již tradiční a skvělou akcí, kombinující hezkou podzimní cestu na kole, zakončenou krásnou mší na úžasném místě vranovského kláštera. Za celou farnost chci poděkovat Milanu Císařovi, který pouť organizuje.

Radek Drahovský



Kostel opět hudbou rozezněný

Koncert DNA a K dur

Všem nám je to vzácné. Opět usednout do křesla divadla, na sedačku kina anebo do kostelní lavice a nechat se opět chvíli hýčkat kulturním uměním, které jsou ti obdarovaní a pilní ochotni sdílet s námi posluchači.

Po dlouhé pandemické přestávce jsme se směli v nedělní podvečer 3. října zaposlouchat v kuřimském kostele do tónů hudby. A to ne hudby ledajaké. Obě hudební tělesa, tedy acapellová skupina DNA pod vedením svého zakladatele Václava Brázdy a smíšeného pěveckého

sboru K dur, vedeným sbormistrem Jiřím Šonem.

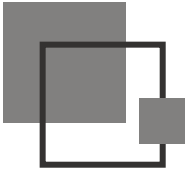
Inu, nemožno sdělit literou, co sděleno bylo tóny a hlasy. Ti, kdo slyšeli, ví. A ti, kdo neslyšeli, přijdou příště.

Můj obdiv patří oběma tělesům mj. v tom, že bylo znát, že zatímco někteří z nás během pandemie trochu lenošili, zpěvačky a zpěváci pod vedením svých dirigentů nikoliv. Bylo to znát nejen na rozšířeném repertoáru, ale také na jeho provedení.

Tisíceré díky

Mirek





Vy jste Božím „TEĎ“
svěží rubrika (nejen) pro mladé

Nebojme se ptát!

Jsme obklopeni chytrými a pozoruhodnými odpověďmi. Důraz kladený na tu či onu hlubokomyslnou odezvu je přeceňován na úkor důležitosti otázek. Zajímavý výrok totiž dokáže pronést kdekdo, zatímco „ptaní“ se stává pravým uměním – umět „ptát se“ je přitom, jak si ukážeme, zcela stěžejní.

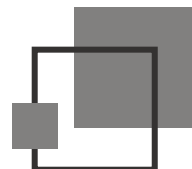
Bůh ptající se

Ptáme se dostatečně? A co víc – dotazujeme se samotného Boha? Základem dotazování je důvěra. Nemohu se přeci ptát někoho na otázku, která mě pálí, pokud k němu nemám alespoň minimální důvěru. Předpokládejme tedy, že Bohu více či méně důvěřujeme. A přece: Bohu více či méně důvěřujeme. A přece: Bohu se tážeme velmi zřídka, nejčastěji pod tíží obav nebo zármutku. „Nejdůležitější je objevit, jak nás má Bůh rád,“ říká sv. Augustin. A jak toho dosáhneme jinak, než prostým a opakovaným tázáním? Dalším důležitým krokem je otevření se Boží odpovědi a uvědomění si, že Bůh sám mnohdy

odpovídá otázkou, často krátkou, úsečnou, nepochopitelnou, provokativní, obnažující. Avšak léčí a osvobozuje. Třeba pronikavé: „Adame, kde jsi?“ z knihy Genesis se zajisté neslo celým Edenem. Bůh přirozeně ví, kde Adam je, avšak sám Adam po spáchání hříchu neví kde je a kým je. Bůh se neptá (a neodpovídá otázkou), protože nezná odpověď – my sami však potřebujeme onu otázku slyšet, přemýšlet o ní a pokusit se dojít odpovědi.

Otázka jako nebeský pokrm

Pohlédněme do Bible: je velmi zajímavé, že mnohé kapitoly či celé knihy Písma svatého končí otázkou. Otázka zůstává viset ve vzduchu a je na užaslém čtenáři, aby se s ní popral (podívejte se třeba na poslední odstavec knihy Jonáše anebo na první část osmnácté kapitoly Lukášova evangelia, 18,1-8). Oslnivou je zajisté forma Boží odpovědi na reptání izraelitů bloudící pouští – dostávají manu, která v nesčetném množství padá z nebe. Překvapení izraelité s úžasem vzhlížejí



k obloze a ptají se: „Man hú?“ „Co je to?“ Mana, životodárný chléb, je pojmenován onou zvědavou otázkou. Rabínští vykladači poukazují: ano, otázka (man hú?) je duchovním pokrmem člověka, potravou pro jeho tělo i duši. Je-li tomu tak, nemělo by nás udivovat, že izraelité jsou v Bibli stále a znovu opakovaně povzbuzováni, aby se dotazovali Hospodina. Tento apel se vztahuje i na nás.

Odpověď, či otázka?

Zeptáme-li se, co je „víc“, zda odpověď, či otázka, odpovím jednoduše: Otázka. Neboť odpověď, má-li být autentická a konstruktivní, je limitována otázkou. Otázka je však limitována pouze představivostí tazajícího.

Role pokory a výzva k tázání

Jedno moudré úsloví praví: „Správných odpovědí je všude plno – jen génus umí položit správnou otázku.“

Nenechejme se však odradit komplikovaností kvalitní otázky: nejdůležitější je začít! Ptejte se a rozptýlte chybné domněnky a nejasnosti. Ptejte se ve škole, v práci i doma, všude, kde trávíme čas s druhými, protože nebudeme-li se tázat, brzy se pro nás vše stane všední, unylé a monotónní; ztratíme pocit vlastní jedinečnosti a schopnost pronikat do témat všeho druhu. Koneckonců víra sama je dynamická a divoká jako horská řeka. Rovněž nezapomínejme na pokoru, když jsme sami dotazovaní. Přiznejme druhému i sobě, že ne vždy dokážeme kompetentně odpovědět, a proto je někdy lepší pokrčit rameny. Ptejte se a hledejte společně odpovědi, neboť jak praví Tomáš Halík: „Přemýšlení s přítomností Boha je formou modlitby.“

*Inspirováno zejm. článkem
Dotazujte se! teologa Pavla Hoška.*

Ježíš textem & videem

tipy na čtení či zhlédnutí

Proboha! – pronikavě ekumenický magazín prodchnutý rozmanitými články, opírajících se o základy křesťanské víry.

OMG talk show – donebevolající, liberální a odvážná interview o víře a životě s osobnostmi církve i celebritami, které známe z médií a sociálních sítí.

Martin

Kniha Zlaté ruce

Ben Carson a Cecil Murphey

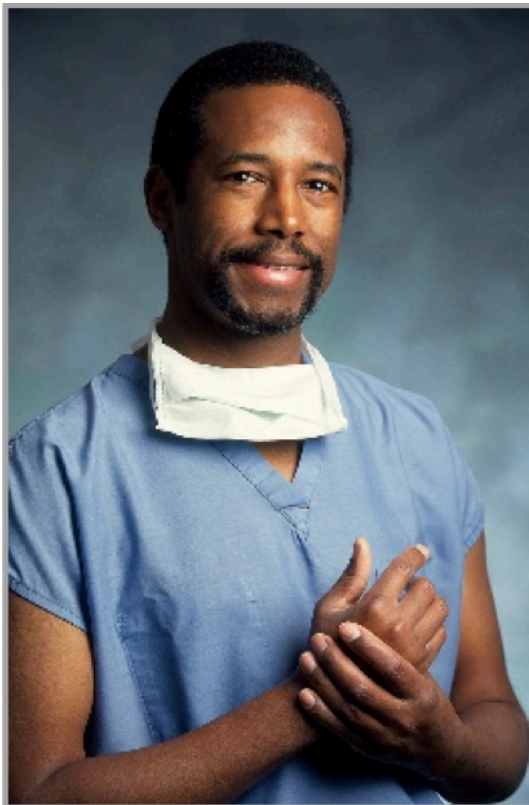
Mudr. Ben Carson je americký lékař, politik, učitel a spisovatel. Spoluautor knihy Cecil Murphey napsal více než 40 knih a s řadou význačných osobností spolupracoval při tvorbě jejich autobiografií.

Tato kniha je autobiografií Bena Carsona, zejména z období jeho dětství, studií a práce jako neurochirurga na klinice Johna Hopkinse v Baltimoru.

Autor popisuje svoje dětství jako dětství kluka, který vyrůstal v černošském ghettu s maminkou a bratrem. Jako kluci trávili většinu svého volného času hraním si s kamarády venku nebo sledováním televize. Učení ve škole jim nešlo a patřili k nejslabším žákům ve třídě. Jejich matka přesto věřila, že jsou nadaní a mohou toho dosáhnout v životě hodně. Povzbuzovala je ke čtení knih a studiu, což zlepšilo jejich paměť, celkový rozhled a rozvíjelo jejich inteligenci. Chlapci se začali zlepšovat i ve škole a z outsiderů třídy se vypracovali na premianty.

V této souvislosti autor často povzbuzuje čtenáře i posluchače svých

přednášek k vytrvalosti a rozvíjení svého potenciálu. Zdůrazňuje, že je třeba objevit svoje talenty, nemarnit čas, věřit v dobro, být čestný, vnímavý k okolí, laskavý. Mít dostatek znalostí, hodně číst, studovat věci do hloubky a prosit Boha o pomoc. Je to taková jeho osnova uplatnění v životě. Toto svědectví cesty života, cesty k Bohu, se snaží předat dalším.



Velmi zajímavé a dojemné jsou příběhy jeho pacientů, které operoval jako neurochirurg v hopkinsově centru. Jednalo se zejména o operace lidí s nádory na mozku, pro které byla operace poslední šancí a nadějí na přežití. Často zde bylo nebezpečí, že pacient operaci nepřežije nebo ochrne. Operace, při kterých se při veškeré snaze a vědomostech musel spolehnout už jen na Boží pomoc pro sebe, i

pro pacienta. Každá úspěšná operace, tak byla malým zázrakem, jak pro pacienta, tak pro celý tým, který se na ní podílel.

Jana

Pro vnitřní potřebu vydává farnost v Kuřimi

Uzávěrka příštího čísla je 5. 12 2021

Redakční rada: Eva Ryšavá, Jana Kolaříková, Dáša Montagová, Jaroslav Filka, Mirek Strašák

*Příspěvky prosím zasílejte na e-mail: casospetrklic@centrum.cz, nebo dejte do schránky vzadu v kostele
Časopis Petrklíč bude také zveřejňován na internetových stránkách: www.farakurim.cz*